

Недѣлковъ.

Страхъ ме е, че май бързашъ съ заключенията си. Нъ да оставимъ тия неприятни прѣдположения на страна. Може да ни чуе. (*Приближава до Митанова*). Здравѣй, приятелю!

Митановъ. (*Става*).

Вии сте вече тука? . . . Добрѣ дошли. Види се, че азъ съмъ билъ първий. Часовникътъ ми е всякога напрѣдъ.

Марковъ.

Ти бѣше дълбоко умисленъ.

Митановъ.

Простете, че не ви видѣхъ. Самотията е лошъ другаръ. Тя има лоше влияние надъ мене. Самъ ли съмъ, сръдце то ми се стиска и неволно се замислювамъ. Вий сте сами?

Недѣлковъ.

До сега понѣ никой оште не е дошълъ.

Гласъ отвѣнъ.

Кой иде?

Другъ гласъ отвѣнъ.

Пътникъ, който иде да отули жажда та си.

Марковъ.

Нѣкои идатъ. да идемъ да ги посрешнемъ.

Митановъ, (*настрана*).

Какъвъ испитателенъ погледъ! Смуштение то ми не му избѣгна. Питаніе то му смрази кръвъта въ жили ти ми . . .

(*Излизатъ отъ лѣво. Отъ дясно влизатъ Балкански, Икономовъ, Славовъ*).

ЯВЛЕНИЕ III.

Балкански, Икономовъ, Славовъ.

Икономовъ.

Народътъ съ нетърпѣние очаква Търново да даде знакътъ. Ште вѣрвате ли? Едва увѣштанията ми